

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa P. S.

przeciwko P. Spółce z o.o. w C.

o mobbing i inne,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 7 kwietnia 2014 r., sygn. akt VII Pa 16/14,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 900 zł (dziewięćset) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego,

3. przyznaje adw. Ł.Ś. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Ś. kwotę 1350 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) powiększoną o należną kwotę podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne

wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. powołanie się przez skarżącego na jakiegokolwiek względy, które w jego ocenie uzasadniają przyjęcie skargi do rozpoznania. Argumentacja uzasadniająca taki wniosek powinna nawiązywać do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753).

Jako okoliczność mającą uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący – z powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – wskazał, że jest ona oczywiście uzasadniona, albowiem wyrok Sądu drugiej instancji w sposób rażący narusza przepisy prawa materialnego i przepisy prawa procesowego, ponieważ Sąd drugiej instancji dokonał oceny istnienia przesłanek mobbingu wskazanych w art. 94³ k.p. jedynie w ograniczonym zakresie, albowiem do oceny tej przyjął jedynie relacje panujące pomiędzy powodem, a współpracownikami (mobbing poziomy) pomijając w całości ocenę tego, czy pozwana, jako pracodawca, swoim postępowaniem nie wypełniła przesłanek mobbingu (mobbing pionowy) wynikających z art. 94³ § 2 k.p. Sąd pierwszej instancji dokonał tego typu rozważań poprzez ustalenie, czy działania pracodawcy zmierzające do wyegzekwowania wykonywania czynności w zakresie transportu próbek do laboratorium, obsługi centrali telefonicznej i obsługi punktu informacyjnego zakwalifikować można jako mobbing. W takiej sytuacji Sąd drugiej instancji powinien ustosunkować się do poczynionych przez ten sąd ustaleń faktycznych i przeprowadzonego postępowania dowodowego. Zasadne było rozważenie wszystkich okoliczności, które mogłyby wskazywać na podejmowanie wobec powoda działań mających cechy mobbingu bez ograniczenia się do relacji jedynie poziomych.

Powołane przez skarżącego okoliczności nie uzasadniają – w ocenie Sądu Najwyższego – przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że uzasadnienie wniosku opartego na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. musi zawierać odpowiedni wywód prawny zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c.

(postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymagania konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy, wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, LEX nr 560581; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504; z 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, LEX nr 560494) i 4) dotyczyć kwestii prawnych budzących rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468). Ponadto, co jest istotne, zagadnienie prawne powinno odnosić się do konkretnego przepisu prawa albo konkretnej regulacji prawnej, co oznacza konieczność sformułowania przez skarżącego, jakiego przepisu (zespołu przepisów lub norm prawnych) prawa materialnego lub procesowego dotyczy przedstawiane zagadnienie.

W rozpoznawanej sprawie we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnieniu nie zawarto wyводу, który spełniałby powyższe wymagania.

Z kolei dla spełnienia wymagania z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. konieczne jest przedstawienie, jakie poważne wątpliwości budzi wykładnia określonych przepisów prawa lub wskazanie rozbieżnych orzeczeń sądowych wydanych w oparciu o różną wykładnię tych przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego z 25 października 2007 r., V CSK 357/07, LEX nr 621244; z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oceniając przez pryzmat ustaleń faktycznych niniejszej sprawy nie zawiera wyводу identyfikującego jakiegokolwiek rozbieżności w orzecznictwie ani nawet wątpliwości, jakie może budzić wykładnia przepisów tam wskazanych.

Powołane w skardze kasacyjnej argumenty prawne w istocie stanowią polemikę z ustalonym stanem faktycznym w niniejszej sprawie przez Sąd drugiej instancji. Skarżący powołując się na oczywistość naruszenia prawa przez zaskarżone orzeczenie, obowiązany był wykazać kwalifikowaną postać tego naruszenia, widocznego „od razu” przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Sformułowany wyżej wniosek nie spełnia tego wymogu. Sąd drugiej instancji sprostął zadaniu wynikającemu z art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Podstawa faktyczna i prawna rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji stanowi logiczną całość, w stopniu umożliwiającym przeprowadzenie kontroli kasacyjnej. Sąd drugiej instancji przy tym odniósł się do zarzutów stawianych w apelacji. Sam fakt, że szczegółowość wywodów poczynionych w uzasadnieniu wyroku z dnia 7 kwietnia 2014 r. nie satysfakcjonuje powoda, nie może być podstawą do przyjęcia, by Sąd ten dopuścił się kwalifikowanego naruszenia przepisów postępowania cywilnego. Z pewnością nie można zarzucić braku celności i trafności argumentów podniesionych przez Sąd drugiej instancji na uzasadnienie swego stanowiska.

Mając na uwadze, że w niniejszej sprawie nie wystąpiła nieważność postępowania, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

l.n